

— 131 —

ФАУСТЪ.

Ей Богу, хубава мома!
До днесъ не съмъ видѣлъ подобна.
Върви тъй честна, стѣпки ѝ смирили —
И пакъ ми тя изглежда малко злобна.
Тѣзъ бузи снѣжни, устнитѣ червени —
Ще помня доръ ме скриѣ тъматѣ гробна!
И какъ наведе тя лице,
Западна ми дълбоко на сърдце;
А какъ на кѣсо ме отсѣче —
Туй бѣ саматѣ прѣлестъ вече!

Иде Мефистофель.

ФАУСТЪ.

Я чуй, това момиче доведи ми ти.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Кое?

ФАУСТЪ.

Ей на, сега край менъ вървѣше.

МЕФИСТОФЕЛЬ.

А, туй? При своя попъ тя бѣше.
Той всички грѣхове ѝ опрости.
Подъ изповѣдний столъ се ази сврѣхъ.
Създание съвсѣмъ безъ грѣхъ!
За нищичко на изповѣдь се то вѣсти.
Не мога нищо съ нея да направя.

ФАУСТЪ.

Но четирнайсеттѣ нали минава!

МЕФИСТОФЕЛЬ.

Приказвашъ като нѣкой хайта днесъ.
Отъ всѣко цвѣте иска той да вземе; —